

SENTÈNCIA 2003-06 DE 26 DE FEBRER DE 2003

DUANA. Mostrari de joieria. Declaració dels productes importats al règim duaner suspensiu. Falsa declaració. Principi de presumpció d'innocència en el Dret administratiu sancionador. Conveni relatiu a l'admissió temporal. Principi de tipicitat.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2002-59, de 26 de juliol de 2002, va desestimar la demanda promoguda per la representació processal de la societat D. S.A. i va declarar ajustada al Dret la resolució del M.I. Govern de 17 d'abril de 2001 que desestimava el recurs de reposició interposat contra la de 30 de gener de 2002, que havia imposat a l'entitat esmentada una sanció de 138.566,95 € per la comissió d'una infracció de falsa declaració.

2.- Contra la sentència citada va interposar un recurs d'apel·lació l'empresa, que va tenir entrada en la Secretaria d'aquesta Sala el 3 d'octubre de 2002, sol·licitant la revocació de la sentència i de l'escrit esmentat se'n donà trasllat a la representació del M.I. Govern, que el contestà mitjançant escrit presentat el 24 d'octubre de 2002, en el que demana la confirmació de la sentència.

3.- El escrits de conclusions es van presentar el 18 i el 15 de novembre de 2002, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per resoldre les qüestions plantejades en aquesta segona instància cal partir dels següents elements de fet: l'entitat mercantil espanyola D. S.L., titular del quadern ATA núm. ES 01/13/00682 expedit per la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, el dia 2 de juliol de 2001 va fer una declaració d'importació temporal a la Duana de Sant Julià d'un mostrari de productes de joieria amb destinació a l'empresa G. S.L., domiciliada al Pas de la Casa, i en una inspecció posterior duta a terme pels serveis de duana el mes de desembre de 2001 es va comprovar que de les 642 peces declarades en el mostrari se n'havien venut 67.

Les resolucions que la sentència declara ajustades al Dret consideren que els fets constitueixen una infracció, per part de D. S.L., de falsa declaració prevista en l'article 6.1.b) de la Llei contra el frau en matèria duanera, de 4 de març de 1999.

La sentència raona que la legislació duanera aplicable “fa responsable tant dels drets d'importació com de les penes als utilitzadors dels carnets d'admissió temporal en cas d'infracció” i que “les dades que es recullen en les demandes d'admissió temporal han de ser fidedignes no solament en el moment de l'entrada en territori duaner andorrà però igualment durant tot el període de vigència del règim, de manera que en data 12 de desembre de 2001 la declaració efectuada en el seu moment esdevé inexacta”.

Tercer.- La part apel·lant fonamenta el seu recurs en què no hi va haver falsa declaració ja que les dades consignades en la declaració d'importació temporal foren correctes, i no se'l pot sancionar administrativament per l'ús que del mostrari en faci el destinatari del mateix.

Per analitzar aquesta qüestió cal remarcar que les resolucions administratives objecte d'aquest litigi són de naturalesa sancionadora, matèria en la que cal respectar escrupolosament el principi de tipicitat, que deriva del de legalitat, conforme al qual només són sancionables les conductes expressament previstes en la norma descriptiva de la infracció.

L'article 6.1.a) de la Llei de 4 de març de 1999 descriu com a constitutiva d'una infracció de falsa declaració “la presentació d'una falsa declaració de Duana per la posada sota un règim duaner suspensiu”; és a dir, la infracció consisteix en declarar la subjecció dels productes importats al règim duaner suspensiu d'admissió temporal amb l'ànim de sotraure'ls del règim econòmic duaner ordinari, de manera que la consumació de la infracció exigeix una declaració no veraç, doncs altrament no hi pot haver declaració “falsa” des del punt de vista del dret administratiu sancionador.

El mateix article 6.1 indica què cal considerar com falsa declaració, i es refereix a una “inadequació” entre el tipus, la naturalesa, l'origen, la composició, la quantitat real, el valor real i/o qualsevol “menció inexacta o incompleta” en relació amb la mercaderia importada o exportada i la declaració presentada a la Duana andorrana, posant en relleu, per tant, que la no adequació o la inexactitud ha d'existir i s'ha de produir en el moment de la declaració.

De les actuacions que apareixen en l'expedient administratiu no se'n pot deduir que D. S.L. hagués declarat la subjecció al règim d'importació temporal unes mercaderies que pensava comercialitzar al Principat a través de G. S.L., i per tant no hi ha elements que desvirtuin el principi de presumpció d'innocència que, al igual que en Dret penal, desplega eficàcia en Dret administratiu sancionador, i que com aquesta Sala ha manifestat en altres ocasions (sentència 97-34, de 17 de setembre de 1997) consisteix en el dret de tot ciutadà a no sofrir cap sanció que no tingui fonament en una prèvia activitat de prova sobre la qual l'Administració pugui fonamentar un judici raonable de culpabilitat. A tal efecte, els agents de Duana indiquen en l'acta de control de 12 de desembre (foli 51 de les actuacions) que el director comercial de G. S.L., Sr. P., els va dir que el Sr. D. li havia manifestat que podia disposar de la mercaderia per vendre-la,

però el document de G. S.L, subscrit pel director gerent Sr. M. (foli 22 de les actuacions) contradiu l'anterior, doncs palesa clarament que el que es lliurà per D. S.L. fou un mostrari ATA i que G. S.L. el va rebre en qualitat de dipòsit. La valoració conjunta de tots aquests elements probatoris no permet en conseqüència deduir que per part de D. S.L. es fes la declaració de duana amb la intenció de substituir un règim duaner per un altre, per la qual cosa no li és imputable la infracció de falsa declaració.

Quart.- La sentència i les resolucions combatudes vinculen la titularitat del carnet ATA a la circumstància d'haver de suportar les conseqüències, les sancionadores entre elles, de qualsevol incompliment del règim duaner propi del sistema d'importació temporal.

Ara bé, l'article 4.1.d) de l'Annex B.3 del Conveni relatiu a l'admissió temporal (BOPA núm. 26, de 10 de juny de 1998) indica que per poder-se beneficiar de les facilitats del conveni, les mostres han de ser importades amb l'única finalitat d'ésser objecte d'una demostració en el territori d'admissió temporal, i estableix expressament la prohibició de vendre-les o d'utilitzar-les contra remuneració.

L'incompliment d'aquestes prohibicions generarà el naixement del deute duaner a la importació en els termes de l'article 193 del Codi de duana, exigible per la via de recaptació que preveu el mateix Codi, i pot constituir un eventual indici que, en unió d'altres, pot fer arribar a la conclusió de què en el moment de la declaració existia l'ànim de no subjectar les mercaderies al règim pel qual es declararen, que no és el cas, com ha quedat exposat, i el cert és que l'eventual vulneració del règim pel destinatari de les mostres no permet imputar al titular del carnet la infracció de falsa declaració, com s'ha fet en aquest cas en les resolucions combatudes.

Per tot el que s'ha exposat, queda palès que la conducta descrita no omple la tipicitat exigible per la norma sancionadora aplicada, sens perjudici de què pogués haver estat sancionada per algun altre tipus dels que descriu la Llei de 4 de març de 1999, i en conseqüència procedeix estimar el recurs, revocant la sentència i anul·lant les resolucions objecte d'aquest procediment.

Cinquè.- No s'aprecien circumstàncies que determinin un especial pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'entitat mercantil D. S.L. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles número 2002-59, de 26 de juliol de 2002, que es revoca, i amb estimació de les pretensions de la part actora s'anul·len i es deixen sense efecte tant la resolució del M.I. Govern de 30 de gener de 2002 per la qual s'imposà a l'apel·lant una sanció de 138.566,95 € com la de 17 d'abril de 2002 que va desestimar el recurs de reposició interposat contra la primera. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.